

РЕШЕНИЕ

№ 28437

гр. София, 14.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 87 състав, в
публично заседание на 09.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жана Петрова

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **4334** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 26, ал. 1 и ал. 12 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба с рег. № 11006/31.03.2026г. подадена от О. Т. Ф. А. / О. Т. Ф. А., [дата на раждане] в [населено място], гражданин на Й., чрез адв. И. В. - САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], търговски дом, офис 155 срещу Заповед № 513з - 2909/12.03.2026 г., постановена от С. С. „за“ Началник на отдел „Миграция“ –СДВР, с която на О. Т. Ф. А. е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по заявление с вх. № 901244/31.10.2023г.

С жалбата са наведени твърдения за незаконосъобразност на издадената заповед поради допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и несъответствие с целта на закона. Релевирани са оплаквания за нарушаване на принципите на АПК и съществено нарушение на нормата на чл.35 от АПК, поради неизяснени факти и обстоятелства относно жалбоподателя. Изложени са доводи, че на О. Т. Ф. А. неправомерно е отказано продължително пребиваване, като не е взето предвид обстоятелството, че съпругата му българска гражданка е бременна и макар между тях формално да е налице дело за развод, същия ще става баща. Твърди се нарушение на чл. 8 ЕКПЧ - правото на личен и семеен живот. С тези аргументи от съда се иска отмяна на заповедта, с която е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване и връщане на преписката – за ново разглеждане.

В открито съдебно заседание жалбоподателят О. Т. Ф. А., редовно призован, не се явява не се представлява и от процесуалния си представител адв. В..

Ответникът началник на отдел „Миграция“ - СДВР, редовно призован, не се явява. Процесуалния му представител - юрисконсулт Б. С. оспорва жалбата с писмен отговор по нея. Изразява становище по същество на спора, като оспорва обстоятелството, че жалбоподателя следва да се разглежда като член на семейството на български гражданин поради факта, че същия макар да има формално сключен граждански брак с българска гражданка не отговаря на изискването да живее в едно домакинство със съпругата си. Посочва, че с решение АССГ е указал да се съберат необходимите писмени доказателства, вкл. относно наличието на действителен брак с П. А. и да се извърши нова проверка на декларирания адрес, като се предостави възможност на жалбоподателя да участва в административното производство. С. отмяната на заповед, издадена по отношение на жалбоподателя, преписката е върната за ново разглеждане, при което е посетен адрес – [населено място],[жк], вх. Б, ет. 3, ап. 42, на който не е намерено лицето. Проведен бил разговор с г-жа К. от ап. 41 и г-н Г. от ап. 54, които заявили, че никога не са виждали йорданския гражданин. Бил проведен и телефонен разговор със съпругата на жалбоподателя П. Д. А., която заявила, че не го е виждала от една година, не знае къде живее, не се среща с него. Било разговаряно и с адв. П., който също не знаел къде живее чужденецът. Служителите на отдел „Миграция“ провели с жалбоподателя телефонен разговор, но той отказал среща с тях. Твърди, че дадените от съда указания са изпълнени и оспореното решение е издадено след съобразяване на указанията дадени от съда. Излагат се аргументи, че с актът не се засяга статутът на пребиваващ на лицето, т.е. не му се отнема правото да влиза и излиза на територията на страната, а се засяга правото му да пребивава за по-дълъг период от време. С изложени подробни доводи иска от съда да остави без уважение жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение по преценка на съда и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, в случай че същото надвишава минималния размер за предоставения вид правна помощ съгласно Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения издадена от Висшия адвокатски съвет.

Административен съд София-град, Първо отделение, 87-и състав, като обсъди твърденията на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

О. Т. Ф. А., [дата на раждане], гражданин на Й., като съпруг на български гражданин -П. Д. А. е подал заявление на 31.10.2023 г., за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България регистрирано с вх. № 9012244. В заявлението е декларира адрес: [населено място],[жк], вх. Б, ет. 3, ап. 42 към заявлението е представена декларация от съпругата на чуждият гражданин П. Д. А., че чуждият гражданин живее на декларираният адрес в жилище, което е нейна собственост, като е представен и нотариален акт, нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот -1/2 идеална част от апартамент, находящ се на адрес [населено място],[жк], вх. Б, ет. 3, ап. 42. В заявлението е посочено основанието на което се иска разрешението за продължително пребиваване и работа а именно: – член на семейството на български гражданин (основание съответно на чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ).

По така подаденото заявление със заповед № 513з-22 от 02.01.2024 г. началника на отдел „Миграция“ – СДВР, на основание чл. 26, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 26 от ЗЧРБ. , е отказано на О. Т. Ф. А. предоставяне право на продължително пребиваване. Заповедта е отменена с влязло в сила решение по адм. дело № 548/2024 г. по описа на АССГ, а преписката – върната за ново произнасяне при съобразяване с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени с решението.

При повторното разглеждане със Заповед рег. № 513з-6166/23.05.2025 г. на „за“ началника на отдел „Миграция“, Столична дирекция на вътрешните работи, на основание чл. 10, ал. 1, т. 23

ЗЧРБ, на О. Т. Ф. А. е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по подаденото от него заявление с вх. № 901244/31.10.2023г.

Заповедта е оспорена по съдебен ред, като с Решение № 43361/30.12.2025г. постановено по административно дело № 6529 по описа за 2025г. на Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав е отменена Заповед рег. № 513з-6166/23.05.2025 г. на „за“ началника на отдел „Миграция“, Столична дирекция на вътрешните работи и преписката е изпратена за ново произнасяне от административния орган по заявлението за предоставяне право на продължително пребиваване на чужденец в Република България, подадено на 31.10.2023 г. от О. Т. Ф. А..

При последващото разглеждане на административния орган са дадени указания: да бъде изяснено с кои лица, независимо от вписаните като живущи в домовата книга, живее чуждият гражданин на адреса в [населено място],[жк], вх. Б, ет. 3, ап. 42; в случай, че е налице сключен действителен брак между жалбоподателя и лице – български гражданин, да се издаде акт при съобразяване с принципа на пропорционалност между личния интерес и интереса на обществения ред и обществената сигурност, принципите на чл. 8 от ЕКПЧ., като се извърши преценка на конкретния случай; не са изложени твърдения поради каква причина въпреки наличието на брак и непроменен деклариран адрес е даден приоритет на обществения интерес пред личния такъв.

Видно от докладна записка от 14.05.2025 г. от служител на отдел „Миграция“ – СДВР е извършена проверка за достоверността на заявения адрес - [населено място],[жк], вх. Б, ет. 3, ап. 42. На място не е установен никой. Проведен бил разговор с г-жа К. от ап. 41 и г-н Г. от ап. 54, които заявили, че никога не са виждали йорданския гражданин. Бил проведен и разговор по телефон със съпругата на жалбоподателя П. Д. А., която заявила, че са разделени от една година, не знае къде живее той, тъй като крие настоящия си адрес, а тя иска да се разведат, не се среща с него. А. заявила, че тя живее на квартира в района на[жк], тъй като работи в близост на [улица] офис сграда. Било разговаряно по телефон и с адв. П., който също не знаел къде живее чужденецът. Бил проведен и разговор по телефон с жалбоподателя, но той отказал среща с проверяващите с мотив, че е много зает. Същият бил заявил, че понякога живее с баща си на адрес –[жк], [жилищен адрес] без посочен апартамент, а друг път на адреса в[жк], като съпругата му понякога идвала с него. Бил даден телефонен номер на бащата на жалбоподателя.

На основание чл. 26, ал. 2 във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ със Заповед № 513з - 2909 /12.03.2026 г., постановена от С. С. „за“ Началник на отдел „Миграция“ –СДВР, на О. Т. Ф. А. е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по заявление с вх. № 901244/31.10.2023г. Заповедта е връчена на 17.03.2026 г.

При така установеното от фактическа страна Административен съд София-град, Първо отделение, 87 състав обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 14-дневен срок съгласно чл. 26, ал. 12 ЗЧРБ във връзка с чл. 149, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният административен акт е постановен, на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ. Издаден е от компетентен административен орган, съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ – оправомощен при условията на заместване началник на отдел "Миграция" при Столична дирекция на вътрешните работи със заповеди на директора на СДВР № 513з – 2396 от 24.03.2021 г. (л. 88) и № 513з – 5977 от 19.05.2025 г. (л. 79). В този смисъл, в Решение № 4647 от 28.04.2026 г. по адм. д. № 2213/2026 г. по описа на ВАС, е посочено, че "За компетентността на издателя на административния акт е

достатъчно лицето да има съответния служебен статут и със заповедта за възлагане на функционални задължения да не са изключени изрично правомощията по издаване или отказ на разрешения за пребиваване. Общото и непосредствено ръководство на отдел не изключва изпълнението на непосредствени задължения, произтичащи от нормата на специалния закон, поради което следва да се приеме, че е налице валидно оправомощаване за постановяване на отказ. "

Отказът да бъде продължен срока на продължително пребиваване в Република България на гражданина на Й. О. Т. Ф. А. отговаря на изискванията за форма и съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК. В него са посочени като фактически и правни съображения, чл. 24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ и чл.2, ал.6, т.1 от ЗЧРБ във връзка с чл. 15 от Семейния кодекс и посочване, че след преразглеждане и съобразяване със задължителните указания на АССГ по тълкуването и прилагането на закона, дадени с решение № 43361/30.12.2025г. Конкретизирано е, че заявителя на отговаря на условията на чл. 24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ във връзка с чл. 2, ал.6, т.1 от ЗЧРБ обвързано с разпоредбата на чл.26, ал.2 от ЗЧРБ.

Не е спорно поделото, че подаденото от О. Т. Ф. А. – гражданин на Й. – заявление № 901244/31.10.2023г. е за предоставяне право на продължително пребиваване с посочено основание чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ, а именно като член на семейството на гражданин на Република България.

Съгласно разпоредбата на чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ Разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на български гражданин.

В чл. 2, ал.6, т.1 от ЗЧРБ от друга страна са определени лицата има качеството на членове на семейството на български гражданин, като посочва, че това са лицата, които живеят с него в едно домакинство и са негов съпруг. От тълкуването на разпоредбата е видно, че за да се счита за член на семейството на български гражданин спрямо едно лице следва да са изпълнени кумулативно условията то да живее с него в едно домакинство и да е негов съпруг.

В административната преписка са приложени доказателства за наличие само на една част от кумулативно предвидените предпоставки по чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ по отношение на жалбоподателя, т. е. отговаря на изискването на чл. 2, ал. 1 от ЗЧРБ, има издадено разрешение за дългосрочно пребиваване в Република България и е член на семейство на български гражданин.

Настоящият съдебен състав счита, че не е изпълнено изискването предвидено в чл., ал.6, т.1 от ЗЧРБ, чуждият гражданин да живее в едно домакинство с българският гражданин на който е съпруг.

Видно от документите съдържащи се в административната преписка при подаване на заявление за продължително пребиваване жалбоподателят е представил декларация с дата 20.10.2023г. от П. Д. А. , с която съпругата му декларира, че О. Т. Ф. А. живее на адрес: [населено място],[жк], вх. Б, ет. 3, ап. 42, като тя е собственик на жилището и издържа чуждият гражданин.

От извършени проверки на адреса посочен от жалбоподателя [населено място],[жк], вх. Б, ет. 3, ап. 42 – видно от докладна записка Рег. № 513р-50578/14.05.2025г. на 13.05.2025г. около 10,00ч. жалбоподателя не е установен. В същият ден от проведен разговор със съпругата му е посочено, че същата заявила, че от една година са разделени и не знае къде живее той в момента. Тя е посочила, че към онзи момент живее на адрес: С., Ж.К. Хладилника. В същият ден жалбоподателят се свързал със старши полицай в група "А." на сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ – СДВР – изготвил докладната записка и го уведомил, че живее на адреса на баща си : [населено място],[жк][жилищен адрес] без да уточни номер на апартамент.

При извършена следваща проверка на адреса в [населено място],[жк], вх. Б, ет. 3, ап. 42, за което е

изготвена Докладна записка рег. № 513р-23636/02.03.2026г. от младши ПИ в група "А." на сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ – СДВР на дата 27.02.2026г. чуждият гражданин отново не е открит. При проведен разговор съседите заявили, че не са виждали никога чуждият гражданин.

По делото е приложено сведение от П. Д. А. от дата 02.03.2026г. (л.19) , в което тя е заявил, че е подала молба за развод по исков ред и е образувано дело № 49123/2025г. по описа на СРС , 83 състав. Споделя, че по време на брака си и общото си съжителство със О. Т. Ф. А. живели на адреса в [жк], - С.. От около 3 години съпругът ѝ не живее на посочения адрес и тя не го е виждала от около близа година и половина, като няма информация къде живее. Посочила е телефонен номер за връзка с него.

При поредна проверка на адреса в [населено място] ,[жк], вх. Б, ет. 3, ап. 42 на 04.03.2026г. в 10,00ч. за установяване на лицето Д. З. А. същото не е открито. След многократни позвънявания се чувал о звънене на телефон но никой не отворил вратата. Изготвена е призовка за явяване на лицето. От Д. З. А. е представено сведение от дата 05.03.2026г. видно от което същият е заявил, че живее на адреса:[жк], вх. Б, ет. 3, ап. 42, като е споменал , че жалбоподателят е живял на адреса преди три години заедно с дъщеря му на семейни начала, като нямал представа дали са сключили граждански брак.

Снето е сведение и от жалбоподателя от дата 11.03.2026г. (л.12), в което той е посочил за свой постоянен адрес: „Л. 10“, бл. 122Г и за настоящ адрес: С.,[жк], вх. Б, ет. 3, ап. 42. Заявил е, че към момента не работи и живее на адреса в Ж.К. Л..

От изложеното се обосновава извода, че жалбоподателя не изпълнява изискването да живее в едно домакинство заедно с българският гражданин , на когото е член от семейството.

Наред с изложените изисквания за желаещите да получат разрешение за продължително пребиваване чужденци, законодателят е предвидил (чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ), че следва да имат осигурено жилище, задължителни здравни осигуровки и осигуряване, достатъчно средства за издръжка за срока на пребиваване, без да прибегват до системата за социално подпомагане съгласно вътрешното законодателство. Видно от изложеното жалбоподателя не е представил други актуални доказателства за наличие на осигурено жилище освен , че е посочил неговия адрес, тъй като в настоящото производство от данни по делото е видно, че той на живее и на декларирания от него в заявлението адрес. Видно е и, че не живее със съпругата си, която заявява, че от три години са разделени, което е показателно, че обстоятелството декларирано от нея, че ще го издържа е отпаднало. Самият той е заявил, че към настоящият момент не работи, като не е представили други доказателства релевантни за осигуряването му на достатъчна средства за неговата издръжка.

Доколкото административният орган, издал акта, е изложил твърдения за отрицателни факти – че подателят на жалбата не живее на декларирания от него адрес и не живее в едно домакинство със съпругата си, на доказване в процеса подлежи реципрочният положителен факт. От гледна точка на формалната логика това е положителен факт, от който жалбоподателят черпи права, поради което в негова тежест е да ангажира доказателства, установяващи осъществяването на същия. По доказателствената тежест в процеса са приложими общите правила на доказване, според което всяка страна е длъжна да установи обстоятелствата, на които основава своите искания или възражения. В настоящия казус това означава, че чуждият гражданин е този, който трябва да докаже по пътя на пълното доказване, че действителни пребивава на заявения адрес в Р България и живее в едно домакинство със съпругата си гражданин на Република България.

Настоящият съдебен състав, счита, че в тази част на спора жалбоподателят не се справи с доказателствената тежест и не доказа претендираното от него и отречено в оспорения административен акт право. По делото не са ангажирани убедителни доказателства в подкрепа истинността на конкретното фактическо твърдение относно мястото на пребиваване на чужденеца към момента.

Доказателствената тежест не означава задължение за представяне на доказателства. Принципите на обективната истина и служебното начало в процеса налагат Съдът да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, чиято е доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по спора, или са издирени служебно от Съда. При това положение въпросът за доказателствената тежест се свежда до последиците от недоказването. Тази тежест се състои в правото и задължението на Съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Съдът следва да се произнесе по спорния предмет, наведен с жалбата, като я уважи или отхвърли, независимо дали в съдебното производство страните са ангажирали доказателства. Изпълнението на това задължение от страна на Съда означава при отсъствие на доказване, да се приеме, че недоказаното не е осъществено. А щом не е осъществен юридическият факт, не могат да настъпят и последиците, които материалноправната норма свързва с неговото проявление.

С определението за насрочване на делото в открито съдебно заседание съдът указва на жалбоподателя, че носи доказателствена тежест да установи наличието на условията за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на осн. чл. 24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ.

След като страната не се справи с разписаната в закона и указана ѝ от Съда доказателствена тежест, тя следва да понесе последиците от недоказването. При това положение не може да се приеме, че жалбоподателят е провел насрещно доказване, с което да установи тезата си, че живее на декларирания адрес и в едно домакинство със съпругата си български гражданин.

Горното обосновава извода, че правилно издателят на отказа е приел, че са налице отрицателни предпоставки по чл. 26, ал. 2 във вр. с чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ и чл. 2, ал.6, т.1 от ЗЧРБ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на жалбоподателя, тъй като приложените от него доказателства само формално изпълняват условията за целите на производството по ЗЧРБ. Съдът намира, че след като е изпълнил задължението си да подложи на преценка представените от молителя доказателства, административният орган е извел съответни на закона правни изводи. Поради това заповедта е постановена при правилно приложение на материалния закон.

ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл. 4 ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред и да са лоялни към българската държава.

Не на последно място следва да се отбележи и че в издаденият отказ са съобразени мотивите на решение № 43361/30.12.2025г. по адм. дело № 6529/2025 г. по описа на АССГ.

Използваното от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон. Ето защо отказът е издаден

в съответствие и със законовата цел по смисъла на чл. 146, т. 5 от АПК.

Предвид изложеното, Съдът намира за обоснован извода на административния орган, че в конкретния случай по отношение на молителя не са били налице нормативно установените изисквания за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България.

Налага се изводът, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават неговата отмяна, поради което жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение, което е своевременно поискано. За настоящата съдебна инстанция за осъществената защита от юрисконсулт, представил писмени бележки, се следва възнаграждение в минимален размер от 102, 26 €, с левова равностойност 200 лв., изчислено съгласно чл. 24, изр. първо от Наредбата за заплащането на правната помощ (ред. - ДВ, бр. 53 от 2025 г., в сила от 01.10.2025 г.), издадена на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 87 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. Т. Ф. А. / О. Т. Ф. А., [дата на раждане] в [населено място], гражданин на Й., срещу Заповед № 513з - 2909 /12.03.2026 г., постановена от С. С. „за“ Началник на отдел „Миграция“ –СДВР, с която на О. Т. Ф. А. е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по заявление с вх. № 901244/31.10.2023г.

ОСЪЖДА О. Т. Ф. А. / О. Т. Ф. А., [дата на раждане] в [населено място], гражданин на Й., да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 102, 26 € (сто и две евро и 26 евро цента), с левова равностойност 200 лв. (двеста лева).

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: